

Юлія Українець ЗА ВІТРОМ

Глава 1 Її колекція

Приватна колекція займала лише три полицки. Експонати розташовані в хронологічному порядку, за розміром, можна сказати з любов'ю. Хоча не завжди все було так акуратно організовано. Хронологія та розмір «виробів» не завжди співпадали. Вона почала збирати свою колекцію ще задовго до того, як з'явився перший екземпляр, у своїй голові, у своїх задумах. Сама вже не могла згадати звідки в неї могла виникнути така шалена ідея. Маленькі, великі, товсті, короткі, довгі, це не мало значення, вона пам'ятала кожного, всі ті емоції, які вони їй дарували. З появою чергового «виробу» вона ніби оживала, це надавало їй сил та нових думок для самоаналізу та самокопання. У неї не було цілі масштабувати свою колекцію, вишукувати, або більш того, гнатися за кожним цікавим екземпляром. Просто якимось все виходило природно, вони самі виникали, займали свої місця на полицках, та насамперед в її пам'яті. Віртуальність колекції зовсім не знецінювала її значення. Вона заплющувала очі, робила глибокий

вдих на повні груди та переглядала кожного подумки, згадувала цікаві пригоди пов'язані з ними. Це як сторінки її життя, на кожній з'являвся новий, нові думки, нове ставлення до самого процесу колекціонування, сприйняття самої себе.

Герда сиділа в кріслі з фіолетового оксамиту в Гранд готелі в центрі самого Берліну. Шикарне крісло — подумала вона — які золоті заклепки, форма, м'яке. Тут би сидіти, пити чай та вести невимушену бесіду, але за інших обставин. Номер люкс 227 був просто розкішним: штори димчасто-сірого кольору, тюлі, розшиті золотими вензелями, на стінах шовковисті блідо-рожеві шпалери зі штампами райських птахів. Шафа з червоного дерева різьблена фігурами чудернацьких тварин, в енциклопедії таких точно не знайдеш, книги на скляних поличках були акуратно розставлені, он видніється томик Гете, — її улюблений мислитель. Існує легенда, чому в Німеччині так багато філософів, бо місцеві жінки були недостатньо гарними. Але це лише гіпотеза. Журнальний столик зі слонової кістки та благородного дубу роботи відомого італійського дизайнера. Велике ліжко витримано в класичному стилі, акуратно застелене пурпуровим покривалом, набір подушок, м'який підголівник болотного кольору. Люстра на стелі з венеціанського скла переливалася від перших променів сонця, —

світанок вже заходив до кімнати, наповнюючи приміщення природним освітленням. На журнальному столику стояв кулер з вже талим льодом, в ньому пляшка шампанського і поряд два порожні келихи. «О, Moet & Chandon Brut Imperial смакує мені найкраще, — подумала вона, — ще не відкрите. Видно у когось на цей вечір були пречудові плани.» Запах розкоші та блаженства...

Герда сиділа замислена. Дивилася на підлогу. І тільки через декілька секунд після шоку, збагнула, у що одягнена. Чорне, довге кашемірове пальто похапцем накинуте на майже голе тіло та чорні панчохи. Її червоні вечірні туфлі якось дивно виглядали за цих обставин. Просто поспішала, потрібно було швидко доїхати до місця.

Він лежав розпластаний на вишуканому килимі приємного пісочного відтінку, напевно, руки арабського майстра. Руки розкинуті в різні боки, ноги схрещені, голова закинута назад. Білий банний халат до поясу залитий кров'ю, такою багряною, свіжою, що Герда навіть відчувала запах заліза в повітрі. Нігті на правій руці вп'ялися в килим, два пальці очевидно зламані, бо були неприродньо вивернутими в різні боки. Обличчя, — це окрема тема для дослідження, його практично не було, лише видно криваву масу із залишками шкіри та волосся. Ніс зламаний, очі залиті кров'ю, скальп

знятий, вуха відрізані, але на килимі їх не було. Горло перерізане, напевно, дуже гострим знаряддям, поріз виглядав глибоким, крові навколо надто багато. Гадаю, що навіть рідна мати не змогла б його впізнати. Він був вбраний лише в один банний халат, видно по тканині, що дорогий, від п'ятизіркового готелю з вишитими золотими буквами з правої сторони «Grand hotel». Вона ледве розгледіла цей напис через плями крові. Халат був розв'язаним і вона побачила, його член, туго перемотаний поясом, в стані ерекції. Герда аж підскочила зі свого комфортного крісла, — це ж той, що стоїть на полиці в її пам'яті зліва, під номером сім. Він з її приватної, віртуальної колекції. Тільки зараз Герда його ідентифікувала. Роберт Маккалаген, це ж він. Вона була в цьому впевнена на сто відсотків. Боже, хто ж його так...

— Герда, ти ба, який стояк? Мені здається, це твій розмір, хоч бери і сідай зверху! З розкотистим, веселим сміхом у кімнату зайшов кремезний чоловік, середнього зросту, невизначеного віку. Він був в елегантному зеленому капелюсі, пальто чорного кольору та класичних штанях. Знявши свої шкіряні рукавиці, чоловік дістав із валізи, яка здавалася доволі важкою, медичні рукавички та почав їх методично одягати. Він розклав якісь хімічні реагенти, склянки, пробірки, зіпакети та свої папери на підлогу.

— А чого це ви, фрау, така ошатна приїхали до жертви? Такі гарні червоні туфлі. На жаль, він все одно вже не оцінить вашої краси.

— І тобі доброї ночі або ранку. Герман, у тебе з делікатності є лише режим такий на пральній машинці? Я просто, як відповідальний співробітник, дуже поспішала на місце злочину. І, між іншим, сьогодні в мене законний вихідний, тому маю право виглядати, як хочу, відкинувшись у кріслі, відповіла Герда. — Ти приніс мені каву з вершками без цукру?

— Люба Герда, ти ж чудово знаєш, що я живу на Wilmersdorfer Strasse, і там є поряд загальна, сучасна пральня. З такими цінами на воду, краще прати речі там. Вибач, я без кави, і де я тобі її візьму, коли майже о пів на четверту ранку? Ну що вставай з того крісла, диви на неї, фрау-детектив вместилася на ньому. Це не оглядини, ну, того, о Боже, який він великий, я починаю комплексувати. І крісло, на якому ти так зручно вместилась, до речі, речовий доказ.

— По-перше, фрау старший детектив. А по-друге, Герман, ти гадаєш я вперше на місці злочину? Я вже зробила дактилоскопію з ручок крісла і взяла всі сліди, ось тримай, все у зіпкеті. Ти навіть своїм кримінальним професійним поглядом зауваж, це крісло майже стерильне, можна сказати, незаймане. Я вже встигла спитати у

портъє: він сказав, що воно нове, його принесли вчора о десятій вечора, тому що попереднє зламалося. І цього понівеченого тіла на килимі тоді ще не було. Аналіз відбитків пальців навряд чи нам допоможе, все у «пухирцях», орудували явно у будівельних або спецрукавицях.

— Герда, ти хоч би прикрила чимось цього красеня на килимі. Як його розквасили, уявляю, що тут відбувалося. І від чого в нього мертвого така завидна ерекція? Невже віагра має таку довгу дію? Це ж неможливо, а- пояс- зрозуміло тепер.

— Він ще теплий, гадаю вбивство сталося менше години тому. У сусідньому номері почули крики та шум, подзвонили на ресепшен, але, коли прийшов портъє він вже був мертвий. Гадаю, вбивця вистрибнув у вікно, — це ж не важко, — другий поверх, і слід від взуття на підвіконні.

— Герман, ти ж знаєш процедуру, я не маю права чіпати тіла до твого приходу. От зробиш всі свої аналізи, знімеш «пальчики», докази, тоді можна і прикрити. А так сиджу і просто люблюсь. Я вже викликала санітарів з лабораторії, — приїдуть через 10–15 хвилин, заберуть його в морг. Я там ще з ним попрацюю. Кімнату опечатаємо, можливо, буду ще сьогодні тут після обіду або завтра ранку, — треба подумати, проаналізувати все. Якесь незвичне вбивство, — так познуцатися над обличчям, і цей сексуальний підтекст... Щось тут

не так.

— Фрау детектив, вже встановили особу цього нещасного?

— Ти ж розумієш, це не важко. Зараз спущуся на ресепшен і подивлюся списки на поселення. Він очевидно зупинився в цьому готелі, гадаю, не на першу ніч, бо його речі акуратно розкладені в шафі, навіть шкарпетки випрасувані висять на обігрівачі у ванній кімнаті.

Герда, звичайно, не могла зізнатися в тому, що вона впізнала жертву. Навіщо їй розповідати про якусь інтрижку з Робертом Маккалагеном, яка сталася три роки тому. І це взагалі не пов'язано з цим інцидентом.

Глава 2

Messe Berlin

О, Роберт, — цей красень з Лондону. Вони зустрілися на конференції з кримінального права в Берліні. Її туди відрядило начальство, вона добре пам'ятала той день, коли зовсім не хотіла йти на те сумне збіговисько нудних юристів, правників та криміналістів, але в Messe Berlin планувався виступ одного професора з Франції, у нього є доповідь про нові методи дослідження в криміналістиці, цікаво послухати. Через три години безперервної дискусії про кримінальне право та юридичні аспекти нового

закону, прийнятого владою Німеччини, більшість учасників почали задивлятися на годинники, в надії, коли вже розпочнеться кава-брейк. Мізки кипіли від нової, дійсно цікавої інформації, але тіло потребувало хоч невеликої перерви. Герда стояла за круглим фуршетним столиком, накритим білою скатертиною, з келихом брюту, декілька шматочків швейцарського сиру, її улюблений дор блю та канапе зі слабосоленим лососем апетитно дивились на неї з тарілки.

Він був високим, струнким, з курчавим волоссям до плечей. Виблискуючи своїми зубами кольору слонової кістки з посмішкою та келихом шардоне, Роберт підійшов до її столика.

— Фрау, чи можу я до вас приєднатися? — сказав він таким оксамитовим тембром, що Герда вмить забула, про що думала.

— Так, звичайно, я не заперечую. «Скільки в ньому чарівної елегантності, такий інтелігентний» — подумала вона. Костюм темно-синього кольору добре відтіняв його блакитні очі. Біла сорочка та сіра краватка доповнювали одне одного.

— Дозвольте відрекомендуватися, мене звати Роберт Маккалаген, я власник юридичної компанії «Маккалаген та партнери», з трохи відчутним лондонським акцентом, промовив він.

— Приємно познайомитися, Герда Фішер-старший детектив Бюро розслідувань «Штайн».

— І що вас привело на цю невеселу конференцію зарозумілих юристів та криміналістів? Невже інтерес до юриспруденції? Гадаю, вечір п'ятниці можливо проводити і веселіше.

— Так, ви праві, з посмішкою відповіла Герда. — Але це моя робота бути в курсі всіх останніх новин в цій сфері, останніх змін. Як вам доповідь литовських криміналістів про технологію 3D сканування місця злочину? На мій погляд, цікаве поєднання науки і сучасних технологій.

— Так, Герда, для мене, трохи далекого від самого кримінального процесу, ця технологія здалася проривом в криміналістиці та новаторством. Маю надію, що подібні винаходи зменшать статистику нерозкритих справ. А ви, як розумію, безпосередньо проводите розслідування різних злочинів? Він підняв келих шампанського і подивився їй прямо в очі своїм звабливим поглядом. Не загорілий слід від обручки на лівій руці безіменного пальця вона помітила ще з перших секунд їх знайомства. Помічати деталі — це звичайно її робота, але більше, мабуть, сутність. Іноді навіть переходить в хворобу, вона не може розслабитися, бути звичайною дівчиною, треба завжди щось помічати...

— Так Роберт, наше бюро розслідує різні злочини, а я, насамперед, спеціалізуюся на вбивствах. Якщо вас це не відлякує- можемо

продовжити нашу бесіду. Герда піднесла келих та залишила на ньому слід від своєї червоної помади. Ковток прохолодного б'рюту налаштував її на невумушену бесіду з приємним незнайомцем.

— Я не такий слабкодухий, як вам могло здатися. Мені навіть стало цікаво. Ви, така приваблива дівчина, і ведете справи з вбивств. Це незвично. Роберт посміхнувся, оголивши свої блискучі зуби.

Сонце вже поволі заходило за горизонт. Середина осені давалася взнаки. Блиски світла відбивалися на золотавому листі, залишаючи на ньому, немов поцілунки, дотики тепла. Ще не всі дерева вбралися гарно, деякі ще стояли зеленими, ніби не хотіли здаватися осені, трималися до останнього. Природа, в цей період перетворилася на невидимого художника, який своєю палітрою розмалював дерева, кущі, траву, небо і здається одяг самих людей. За вікном не всі сумували і були одягнені у сіре та чорне, як ніби на траур по пекельному літу. Діти гралися на майданчику: он та дівчинка в червоному пальто, така яскрава, сховалася за такого ж кольору кущик, скільки радості і життя в її очах. Он молоді хлопець та дівчина в зеленому та жовтому такі щасливі, мабуть перше побачення. Люди також підхопили цей настрій осені, вони, ніби торкаючись яскравих дерев, листя, проводили через себе ту сонячну